

мѣсть и не ѣ былъ никогда нѣкой толкози свѣтъ, кой то не бы изгрѣшилъ. За това ѣвно и бѣдно ѣ, чи това средство не ѣ силно да оумилостиви Бога и да ны представи правѣдны предъ Негово то сждобище. И по тойзи точнѣ развѣмъ, премѣдрий Пѣвелъ дѣма на много мѣста, какъ: “не ѡправдѣтса челоуѣкъ ѡ дѣлаз закона. ., (Галат: б. 10.) И какъ, “Нынѣ же кромѣ закона правда Божѣа ѣвѣса. ., (Рим: г. 21.) И какъ, “Вѣдѣцы ѡ дѣлаз закона сѣтъ, подъ клѣтвоею сѣтъ. ., (Галат: г. 10.) И прорѣкъ Давѣдъ дѣма, “ѣкъ не ѡправдѣтса предъ тобою всѣкъ живѣй. ., (Псал: рѣмъ. 2.) Не подобѣе ѡвѣче да заключавамеы ѣз това (както нѣкои си ѣз оученіе то Пѣвлово ѣзводилъ,) чи не бы потрібно было да правимъ доврѣ и законъ атъ Божѣй да ѣспзнавамеы: да не бѣде! Пѣвловъ атъ развѣмъ не ѣ това, но да не бы помыслили, чи нѣн сѣ своите дѣла смѣ оужь могли да сѣ ѡправдѣмъ, както за това ще говоримъ ѡсобеннѣ въ свое то мѣсто. Такожде безсилно средство ѣ и покаѣніе то, кое то могли бы нѣкой да помысли, чи ѣ то сама та надежда на виновѣтѣ атъ, и оутѣшеніе то на грѣшнѣ атъ. Но това не ѣ така: понеже покаѣніе то, сѣ кое то бы могли челоуѣкъ да оумилостиви Бога, трѣба да бы было ѣстинно: и кающѣй сѣ трѣба да сѣ оуклонѣ сѣвѣмъ ѡ блѣ то, и тѣрдѣ да сѣ заречѣ, чи нѣма да сѣ вѣрѣща вѣче въ него. Но може ли челоуѣкъ, крайнѣ развѣратѣнъ и на всѣки часъ ѡ страсты смѣщаемъ, да ѣма таково покаѣніе; ѡнъ нѣма таково постоянно ѡвѣршеніе ѡ грѣ-